

Nr. C/371/10
van het arrest

Nr. 2010/1022
van het repertorium

Nr. 80 P 2000
van het parket-generaal

- urbanisatie

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen
12^{de} kamer
recht doende in Correctionele Zaken,
verleent het volgende arrest:

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen

zonder beroep,
geboren te
wonende te

op

beklaagde

vertegenwoordigd door Mr. , advocaat bij
de balie van

Beklaagd van:

Te _____ op niet nader te bepalen data tussen 15 april 1993 en 04 oktober 1996.

als eigenaar die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven

Op het onroerend goed gelegen te _____ gekadaastreerd of geweest zijnde _____,

eigendom van _____

beroep, geboren te _____ op _____, zonder _____, wonende te _____

Verbouwwerken te hebben uitgevoerd niet-conform de voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen d.d. 15 april 1993 met name 3 woonegelegenheden te hebben gerealiseerd, terwijl er slechts 2 appartementen (één op het gelijkvloers en één op de verdieping) vergund zijn

en van 04 oktober 1996 tot 11 juni 1999 voormeld bouwwerk in stand te hebben gehouden.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65 §1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - thans art. 68 §1 Besluit van de Vlaamse regering d.d. 22 oktober 1996 tot wijziging van het Besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

- de plaats te herstellen in de vorige toestand;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 5.000 Fr. per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het _____ hypotheekkantoor te _____ op 19.10.1999, _____ en ambtshalve ingeschreven. Ontvangen: 2.283 frank. De Bewaarder (get.)

het onroerend goed toebehorend aan
krachtens een akte van aankoop d.d.
13.11.1991 notaris te

* * *

Gelet op de hogere beroepen ingesteld
- op 22 december 1999 door de beklaagde tegen al de
schikkingen ten dezès laste
- op 22 december 1999 door het Openbaar Ministerie
tegen al de schikkingen uitgezonderd deze betrekkelijk
de burgerlijke belangen

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door 1
rechter op 7 december 1999 door de correctionele
rechtbank van Hasselt, 13^e kamer, dewelke als volgt
heeft beslist:

Verklaart de strafvordering vervallen door verjaring
voor wat betreft het uitvoeren van verbouwwerken
niet conform de bouwvergunning van 15 april 1993.

Verklaart beklaagde plichtig aan de wederrechtelijke
instandhouding van deze werken.

Veroordeelt beklaagde tot een geldboete van
DRIEHONDERD FRANK, gebracht op ZESTIGDUIZEND FRANK,
door verhoging met 1.990 deciemen, subsidiair een
gevangenisstraf van EENENTWINTIG DAGEN.

Verplicht beklaagde tot betaling van EEN bijdrage van
TIEN frank, gebracht op TWEEDUIZEND frank, door
verhoging met 1.990 deciemen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten der publieke
vordering, begroot op de som van 3.010 frank.

Legt aan de veroordeelde tevens een vergoeding op van
1.000 frank.

Beveelt het herstel van de plaats in de vorige staat,
hetgeen impliceert het ongedaan maken van de
uitgevoerde werken en het terugbrengen van het gebouw
tot een constructie met twee woongelegenheden
overeenkomstig de bouwvergunning van 15 april 1993 en
dit binnen de ZES MAANDEN nadat huidig vonnis in
kracht van gewijsde getreden is en beslist dat het
College van burgemeester en schepenen of de
gemachtigde ambtenaar, ingeval het vonnis niet wordt

ten uitvoer gelegd, daarin op kosten van beklaagde kan voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt dat de veroordeelde gehouden is alle uitvoeringskosten verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter;

Veroordeelt beklaagde daarenboven tot een dwangsom van 5.000 frank per dag vertraging bij niet uitvoering van huidig vonnis binnen de gestelde termijn.

Beveelt daarenboven verbeurd de som van 247.600,-fr., zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

* * *

I. Procedure.

De voorzitter deed verslag.

Het Openbaar Ministerie werd gehoord in zijn vordering.

De beklaagde werd gehoord in haar middelen van verdediging, ontwikkeld door mr. advocaat bij de balie van .

De door deze partij neergelegde conclusie werd in het beraad betrokken.

Gelet op de gewijzigde samenstelling van de zetel van dit Hof van beroep werd de zaak hernomen op de terechtzitting van 3 februari 2010.

Het hoger beroep van de beklaagde in zoverre gericht tegen dat onderdeel van het bestreden vonnis waarbij de strafvordering vervallen werd verklaard door verjaring voor wat betreft de feiten van het uitvoeren van verbouwingen, is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

De hogere beroepen van de beklaagde voor het overige en van het Openbaar Ministerie, naar vorm en termijn regelmatig, zijn ontvankelijk.

II. Deels verval van de strafvordering:

De strafvordering is vervallen door verjaring voor betreft de feiten van de uitvoering van de verbouwingen, voorzien in de periode tussen 15 april 1993 en 4 oktober 1996.

III. Ten gronde:

De feiten, voorwerp van de strafvordering, dienen als volgt geactualiseerd en gepreciseerd:

"de feiten met ingang van 1 september 2009 thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 93.1° c), 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd bij artikel 2 van het Decreet van 28 september 1999, de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het Decreet van 26 april 2000, de artikelen 4 en 10 van het Decreet van 13 juli 2001, de artikelen 2 en 3 van het Decreet van 1 maart 2002, de artikelen 6 en 7 van het Decreet van 8 maart 2002, de artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het Decreet van 4 juni 2003 en de artikelen 46, 47 en 48 van het Decreet van 21 november 2003 en laatst bij de artikelen 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61 en 95 van het Decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid van 27 maart 2009 (B.S. 15.05.2009)

en

de feiten bij toepassing van de artikelen 110 en 111 van boek XIV van het Decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid van 27 maart 2009 (B.S. 15.05.2009) met ingang van 1 september 2009 eveneens omschreven als een inbreuk op artikel 4.2.1.1° c) en strafbaar gesteld bij de artikelen 6.1.1.1°, 6.1.41.§1, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (Besluit van de Vlaamse Regering houdende coördinatie van de Decreetgeving op de ruimtelijke ordening d.d. 15 mei 2009 (B.S. 20.08.2009))";

de feiten zelf blijven daardoor ongemoeid en beklaagde heeft zich daarop kunnen verdedigen.

Met betrekking tot de feiten van de instandhouding van die werken, voorzien in de periode van 4 oktober 1996 tot 11 juni 1999, blijkt dat deze werken niet gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden zodat daarvoor de strafsanctie niet (meer) geldt overeenkomstig artikel 6.1.1.al.3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

IV. De herstellvordering:

De herstellvordering werd te dezen tijdig ingesteld op 24 juni 1998 door (destijds) de gemachtigd ambtenaar en aan de procureur des Konings overgemaakt (stukken 19 t.e.m. 23).

Voor zover deze herstellvordering steunt op de feiten van de instandhouding van die handelingen, kan deze vordering niet langer worden ingewilligd.

Deze herstellvordering is echter ook geënt op de feiten van de oprichting en werd ingeleid vooraleer de strafvordering met betrekking tot die feiten was vervallen door verjaring; derhalve is het Hof nog steeds gevat om deze herstellvordering en daarop geënt zijnde, te beoordelen; er is geen verjaring overeenkomstig artikel 2262bis van het Burgerlijk Wetboek aan te nemen, evenmin is enige grond voorhanden om te besluiten tot de onontvankelijkheid van deze herstellvordering.

De redelijke termijn is te dezen niet overschreden en de loutere bewering daartoe van de beklaagde is niet van aard anders daaromtrent te oordelen.

De herstellvordering is zowel intern als extern wettig en beoogt op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door beklaagde gepleegde feit van destijds wederrechtelijke oprichting, in strijd met de goedgekeurde plannen, steunt uitvoerig op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk, integendeel; het herstel beoogt een einde te stellen aan het feit dat beklaagde bepaalde werken, in strijd met de verleende stedenbouwkundige vergunning, heeft uitgevoerd.

Het op te leggen herstel aan de beklaagde omvat het herstel in de vorige staat hetgeen impliceert: het ongedaan maken van de uitgevoerde verbouwwerken die werden uitgevoerd om de derde woongelegenheden tot stand te brengen en het terugbrengen van de woning tot een constructie van twee woongelegenheden zoals was voorzien op de goedgekeurde plannen.

Het past om te dezen de termijn voor het herstel te bepalen op één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest; verder komt het passend over

om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125,00 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal opvorderbaar zijn vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend; deze termijn is geen dwangsomtermijn.

OM DEZE REDENEN:

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

Met toepassing van de artikelen

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211, 212 wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7 strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 93.1° c), 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003, gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003 en gew. art. 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61, 95, 110 en 111 van het decreet 27 maart 2009
- 4.2.1.1° c), 6.1.1.1°, 6.1.1. lid 3 en 4, 6.1.41.§1, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 1385bis gerechtelijk wetboek
- 21 tot 26 van de wet van 17 april 1878

Verklaart het hoger beroep van de beklaagde in zoverre gericht tegen dat onderdeel van het bestreden vonnis waarbij de strafvordering vervallen werd verklaard door verjaring voor wat betreft de feiten van het uitvoeren van verbouwwerken, niet ontvankelijk;

Ontvangt de hogere beroepen van de beklaagde voor het overige en van het Openbaar Ministerie;

Stelt vast dat de strafvordering is vervallen door verjaring voor betreft de feiten van de uitvoering van de verbouwwerken, voorzien in de periode tussen 15 april 1993 en 4 oktober 1996;

Preciseert en actualiseert de feiten van de tenlastelegging zoals voormeld (pagina 5);

Stelt vast dat met betrekking tot de feiten van de instandhouding van die werken, voorzien in de periode van 4 oktober 1996 tot 11 juni 1999, daarvoor de strafsanctie niet geldt en ontslaat beklaagde uit dien hoofde van rechtsvervolging;

Stelt vast dat, voor zover de herstellvordering steunt op de feiten van de instandhouding van die handelingen, deze vordering niet langer kan worden ingewilligd;

Ontvangt de herstellvordering, voor zover geënt op de feiten van de oprichting, en daarop recht doende;

Beveelt beklaagde de plaats in de vorige staat te herstellen, hetgeen impliceert:

het ongedaan maken van de uitgevoerde verbouwwerken die werden uitgevoerd om de derde woongelegenheden tot stand te brengen en het terugbrengen van de woning tot een constructie van twee woongelegenheden zoals was voorzien op de goedgekeurde plannen,

binnen de termijn van EEN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen een jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen

afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERD VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Veroordeelt beklaagde tot de kosten van de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op nihil, deze kosten ondeelbaar verbonden zijnde aan de herstellvordering voor zover deze gebaseerd is op de feiten van de oprichting;

Laat de overige kosten ten laste van de Staat.

Dit arrest is gewezen te ANTWERPEN door het
HOF VAN BEROEP, TWAALFDE KAMER,
samengesteld uit

, Voorzitter,

, Raadsheer,

, Raadsheer,

en op de openbare terechtzitting van

DRIE MAART TWEEDUIZEND EN TIEN

uitgesproken door Voorzitter

in aanwezigheid van Advocaat-generaal

met bijstand van Griffier